

Petra van Helden

Kinderen van Adam

VERHALEN UIT DE KORAN



ploegsma



Petra van Helden
Kinderen van Adam
VERHALEN UIT DE KORAN

met illustraties van Els van Egeraat



Uitgeverij Ploegsma Amsterdam



Wij hebben de kinderen van Adam geëerd en Wij hebben hen op het land en de zee gedragen en Wij hebben hen goede dingen als onderhoud gegeven en Wij hebben hen ruim begenadigd boven velen die Wij geschapen hebben.

Koran 17:70

Kijk ook op:

www.ploegsma.nl

www.elsvanegeraat.nl

In de kalligrafietekst op de voorkant van dit boek en op de titelpagina staat geschreven Bismillah ir-Rahman ir-Rahim. Het betekent: 'In de naam van God, de Barmhartige, de Genadevolle.' Met deze tekst opent ieder hoofdstuk van de Koran.

Eerste druk 2017

ISBN 978 90 216 7763 7 / NUR 224

© Tekst: Petra van Helden 2017

© Illustraties: Els van Egeraat 2017

Vormgeving: steefliefting

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2017

Alle rechten voorbehouden



Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

Inleiding 6

God maakte de hemelen en de aarde en alles wat daartussen is 10

Adam, God zei 'word' en toen was hij er 14

Buigen voor Adam 15

De boom in de tuin 17

De zonen van Adam 19

Tot slot 21

Herinneren aan de weg van God 22

Idries, de geduldige volhouder 23

Noeh bouwde een schip 24

Het schip en het water 28

Hoed, van het volk Aad 31

Salih en de kameel 37

Sjoeaib en de mensen van Madjan 44

Ibrahiem, de vriend van God 48

Op zoek naar God 49

Ibrahiem bij zijn vader 51

Het volk en de godenbeelden 51

De beeldenstorm 53

Ibrahiem in het vuur 56

Wie laat er sterven en leven? 58

Een nieuw bestaan 59

Ibrahiem krijgt bezoek 60

Het volk van Loet 62

Het offer van de zoon 66

De bouw van het heilige huis 68



God maakte de hemelen en de aarde en alles wat daartussen is

Vraag jij je weleens af hoe de aarde is ontstaan? En of alles toevallig zo geworden is, of dat het gemaakt is met een doel? In de Koran, het heilige boek van de moslims, staat geschreven dat God de aarde en alles wat daarop leeft, gemaakt heeft. God heeft de dingen gemaakt als een teken voor de mensen, zodat ze erover na gaan denken.

Het begon allemaal met een grote vaste massa. God scheidde vanuit die massa de hemel en de aarde van elkaar. De hemel bestond uit nevelige rook. God gaf de hemel en de aarde opdracht zich te vormen zoals Hij dat bedacht had en ze gehoorzaamden. En God maakte de hemel in zeven lagen.

De hemelen, de aarde en alles wat daartussen is, maakte God in zes dagen. Maar of dat dagen zijn zoals wij die kennen, is niet zeker. Er staat in de Koran dat een dag voor de mensen anders is dan een dag voor God.

Na die zes dagen plaatste God zich op de troon. Niet om uit te rusten omdat Hij moe was. Maar omdat alles perfect was afgemaakt, precies zoals het moest zijn.

God had de zon als een groot schijnsel gemaakt en de maan als een licht dat schijnt in de nacht. De onderste hemellaag had God versierd met sterren die straalden als schitterende lampen.

God gaf de zon en de maan en de sterren hun plek en bepaalde de route waarop ze zich langs de hemel bewogen. Zo liet God steeds de dag overgaan in de nacht en de nacht weer in de dag.

Op de aarde plaatste God stevige bergen, zodat de aarde niet zou wankelen. Hij liet het regenen en de dode aarde werd levend. Er groeiden prachtige olijfbomen en dadelpalmen, maar ook druiventakken en nog veel meer bomen met overheerlijke vruchten. Zaadkorrels groeiden uit tot graanvelden.

De levende wezens maakte God uit water: dieren die op hun buik over de grond schuiven, dieren die op twee benen lopen en dieren die op vier benen lopen. God maakte van de dieren een mannetje en een vrouwtje en Hij verspreidde ze over de aarde.

Toen God de mensen maakte, begon Hij met klei. Die vormde Hij en toen blies Hij er iets van Zijn geest in. God maakte de mensen uit één ziel. Hij maakte ze als man en vrouw en Hij zorgde dat er tussen hen liefde en goedheid was. God wilde dat mensen al het moois dat Hij gemaakt had zouden waarderen, dat ze Hem dankbaar zouden zijn en Hem zouden eren.

En uit de man en de vrouw kwamen veel mannen en vrouwen voort. Mensen in allerlei kleuren die verschillende talen spraken. Het was Gods bedoeling dat die mensen elkaar zouden leren kennen.

Alles wat in de hemelen en op de aarde is prijst God en Hij is de Machtige, de Wijze. Hij heerst over de hemelen en de aarde. Hij geeft leven en doet sterven en Hij is machtig over alle dingen. Hij is de Eerste en de Laatste, de Zichtbare en de Verborgene en Hij weet alles. Hij is het die de hemelen en de aarde in zes dagen geschapen heeft. Toen nam Hij plaats op de troon. Hij kent wat in de aarde gaat en wat er uitkomt, wat uit de hemel neerdaalt en wat erin opstijgt en Hij is met jullie waar jullie zijn. God doorziet alles

wat jullie doen. Hij heeft het beheer over de hemelen en de aarde en aan God worden de zaken voorgelegd. Hij laat de dag overgaan in de nacht en de nacht overgaan in de dag en Hij weet wat er binnen in de harten is.

Koran 57:1-6





Adam, God zei ‘word’ en toen was hij er

BUIGEN VOOR ADAM

Toen God de mens maakte, zei Hij tegen de engelen: ‘Ik ga iemand aanwijzen die namens Mij over de aarde moet heersen.’

De engelen reageerden verbaasd: ‘Wilt u iemand de leiding geven over de aarde die er vast een rommeltje van zal maken en bloed zal vergieten?’

‘Ik weet wat jullie niet weten,’ antwoordde God. God had zoveel gemaakt: planten, bomen, dieren en engelen, wezens van licht. Allemaal deden ze wat God zei. Ook had God djinn gemaakt, wezens die Hij maakte uit vuur. En nu zou God dus een mens maken, een soort die zelf kon nadenken en eigen keuzes kon maken. De mens moest namens God voor de aarde gaan zorgen.

Als dat maar goed gaat, dachten de engelen.

God maakte de mens uit modderige klei en blies daar iets van Zijn geest in. Hij hoefde alleen te zeggen ‘word’, en toen bestond hij: de mens. Zijn naam was Adam.

Toen leerde God Adam over alle dingen die Hij gemaakt had. Alles kreeg een naam: boom, water, vis, volk. Adam leerde vlot.

'En?' zei God tegen de engelen. 'Vertel Mij wat de namen zijn van al deze dingen, als jullie het zo goed weten.'

'U bent geprezen,' zeiden de engelen. 'Wij weten alleen wat U ons hebt geleerd. U weet alles en bent de wijste.'

Adam vertelde aan de engelen hoe alles heette.

Toen zei God: 'Jullie moeten buigen voor Adam.' Alle engelen deden wat God zei. Allemaal maakten ze een diepe buiging. Ze lieten hun respect zien voor dit bijzondere schepsel dat God gemaakt had. Allemaal behalve één. Dat was Iblies, een djinn. Hij weigerde naar God te luisteren.

'Iblies,' zei God. 'Wat houd jou tegen om voor Adam te buigen?'

'Ik ga toch niet buigen voor een mens die U uit modderige klei hebt gemaakt!' riep Iblies uit. 'Ik ben beter dan hij, want U heeft mij uit vuur gemaakt en hem uit aarde.'

16

'Ga hier weg!' riep God. Iblies was opstandig. Hij mocht niet meer blijven op de mooie plek die God gemaakt had.

'Ach Heer,' smeekte Iblies. 'Geef mij nog een beetje tijd. Ik zal de mensen verleiden om slechte dingen te doen, zodat duidelijk wordt wie Uw trouwe dienaren zijn, namelijk de mensen die niet luisteren naar mijn praatjes.' Iblies wilde zich tussen de mensen mengen. Hij wilde slechte gedachten bij hen influisteren zoals jaloezie, egoïsme en ongehoorzaamheid aan God.

'Ik geef je uitstel tot een bepaalde tijd,' besliste God. 'Mijn trouwe dienaren kun je niet beïnvloeden, alleen de mensen die van de goede weg afdwalen.'

Vanaf dat moment werd Iblies Sjaitan genoemd. Sjaitan zou het Adam en zijn nakomelingen lastig maken door te proberen hen te beïnvloeden. Maar of de mens zou luisteren naar Sjaitan, kon hij zelf bepalen. Dat maakte de mens zo bijzonder: het was geen volgzaam schepsel, hij kon zelf nadenken en zijn eigen beslissingen nemen. God had genoeg vertrouwen in de mens om hem de leiding te geven over de aarde. Het was onderdeel van Gods plan met de mens.

DE BOOM IN DE TUIN

Op hun blote voeten liepen Adam en zijn vrouw Hawa over het zachte mos. Hand in hand gingen ze door de prachtige tuin die God gemaakt had. Ze wandelden tussen het frisse groen en de kleurrijke bloemen.

Bij een beekje zakte Adam door zijn knieën. Hij maakte van zijn hand een kommetje, schepte water uit de beek en nam er een slok van. Hij schepte nog een keer en gaf Hawa ook een slok.

Ze liepen weer verder. De zon verwarmde hun lichamen, maar verbrandde hun huid niet. In deze tuin was het nooit heet en nooit koud. Honger bestond er niet, want overal om hen heen groeiden de heerlijkste vruchten: verse vijgen, glanzende granaatappels.

'Wat een fijne plek,' zuchtte Hawa. Adam knikte tevreden.

Ineens klonk er een stem: 'O Adam, zal ik jou een bijzondere boom laten zien? Als je daarvan eet, zul je eeuwig leven en ben je oneindig machtig.' Het was Sjaitan. De boom waar hij het over had, stond midden in de tuin. Zijn vruchten glansden als goud in de zon. God had Adam en Hawa verteld over deze boom: 'Jullie mogen in de tuin wonen en eten wat jullie maar willen, maar bij deze boom mogen jullie niet in de buurt komen.'

17

Sjaitan zag het stel naar de vruchten staren. 'Wat zien ze er lekker uit, hè?'

Adam en Hawa knikten.

'Neem maar een hapje.'

Adam en Hawa schudden hun hoofd.

'Mag niet,' zei Adam.

'God heeft gezegd dat we alles mogen eten, behalve de vruchten van deze boom,' vulde Hawa aan.

'Maar stel je voor,' zei Sjaitan en zijn stem klonk zacht en zangerig. 'Nooit bang hoeven te zijn voor de dood en voor altijd machtig, wie wil dat nu niet? Eén hapje maar...'

Langzaam strekte Adam zijn arm uit. Hij plukte een vrucht en begon ervan te eten. Ook Hawa had haar tanden in een zoete, sappige vrucht gezet. Plotseling kreeg ze een ongemakkelijk gevoel. Ze

keek naar Adam. Wat zag hij er ineens gek uit, zo in zijn blootje. Hij bloosde. Hawa voelde zich nu ook ineens erg naakt.

Dit gevoel hadden Adam en Hawa niet eerder gehad. Ze schaamden zich. Ze renden naar de struiken en zochten grote bladeren. Die naaiden ze aan elkaar. Terwijl ze hun bladerkleding aantrokken, klonk er een stem. Een krachtige stem, overal om hen heen.

'Had ik niet gezegd dat jullie niet bij die boom mochten komen?' Het was God.

Adam en Hawa stonden als versteend.

'Ik heb toch gezegd dat de Sjaitan jullie vijand is!' De stem rolde door de tuin. Adam en Hawa keken naar de grond. Hun wangen gloeiden. Ook dit gevoel hadden ze niet eerder gehad: het gevoel dat ze de gebeurtenis wilden terugdraaien, dat ze het anders hadden willen doen. Ze wilden dat ze God niet teleurgesteld hadden. Ze leerden een nieuw woord: spijt.

Adam en Hawa voelden heel veel spijt en dat vertelden ze aan God. God had er geen moeite mee om hen te vergeven.

Toch was het niet meer zoals hiervoor. De gevoelens van schaamte en spijt hadden van Adam en Hawa andere mensen gemaakt. En in de tuin, waar ze altijd zo onbezorgd hadden geleefd, mochten ze niet blijven. God stuurde Adam en Hawa naar de aarde, samen met Sjaitan. Sjaitan was voorgoed verbannen, maar de mensen zouden ooit weer in de tuin van God kunnen leven: na hun dood, als ze hun leven op aarde op een goede manier zouden invullen.

Ook op aarde groeiden mooie bomen en heerlijke vruchten, maar ze lagen niet voor het oprapen. Je moest ernaar op zoek. Adam moest het land omploegen en inzaaien voordat er graan groeide. En Hawa moest het graan malen voordat ze er brood van kon bakken. Ze moesten het vee hoeden en melken. Het was voor beiden hard werken. Van vacht en veren maakten ze kleding die hen moest beschermen tegen de kou.

Toen Adam en Hawa kinderen kregen, waren ze vaak angstig

dat die ziek zouden worden, of dat een wild dier hen te pakken zou krijgen. En dan was er nog die Sjaitan, die zijn best deed om mensen tegen elkaar op te stoken. Hij probeerde hen van de weg van God af te houden. De aarde was een goede plek, maar het zou nooit zo zorgeloos zijn als het leven dat ze in de tuin hadden gehad.

DE ZONEN VAN ADAM

De kinderen van Adam en Hawa groeiden op. De oudste zoon, Kabil, had geleerd hoe hij het land moest bewerken. Iedere dag wiede hij onkruid en gaf hij de gewassen water. Zijn broer Habil hoedde het vee.

Op een dag zei Adam tegen zijn zonen dat ze een offer moesten maken voor God. Ze mochten zelf kiezen wat ze aan God wilden geven.

Habil koos zijn mooiste lam. Hij nam het mee naar de grote berg niet ver van hun huis. Daar zei hij een gebed: 'Ik hoop dat U dit offer van mij wilt aannemen.'

Kabil keek uit over het graanveld. 'Nu heb ik zo hard gewerkt om dit graan te laten groeien en dan moet ik het weggeven...' Met tegenzin plukte hij wat graanstengels. Hij koos de verdorde stengels, met ingedroogde aren. Hij raapte nog wat gebutst fruit van de grond en liep de berg op. De graanstengels en het fruit wierp hij op de grond. 'Alstublieft,' mompelde hij en hij liep de berg weer af.

Thuisgekomen sprak zijn vader hem aan: 'God heeft mij laten weten dat jouw offer niet geaccepteerd is en dat van Habil wel.'

Dat van Habil wel? Het suisde in het hoofd van Kabil. Die snotneus! Die braverik! Ik zal hem...

Kabil liep het veld in waar zijn jongere broer de kudde weidde. Habil stak zijn hand naar hem op als groet, maar zijn blik verstarde toen hij Kabil in de ogen keek.

'Dus jouw offer is wél aangenomen?' raasde Kabil.

'Wat bedoel je?' vroeg Habil verward.

'Jij denkt zeker dat je heel wat bent, hè?' brulde Kabil. 'Ik zou je... ik zou je wel kunnen vermoorden!'

'Mij vermoorden?' Habil keek hem vol onbegrip aan. 'Ik zal mijn hand niet uitsteken om jou iets aan te doen. De gedachte aan God houdt mij tegen om jou pijn te doen.'

Dat Habil zo rustig voor hem stond, alsof hem niets kon gebeuren, maakte Kabil razend. Brandend van woede pakte hij een grote steen en smet die met kracht tegen het hoofd van zijn broer. Een doffe klap volgde. Habil viel achterover.

Kabil zag hoe zijn broer op de grond lag. Hij ging op zijn knieën naast het lichaam zitten. 'Er zit geen leven meer in,' mompelde Kabil. 'Ik heb een mens vermoord.'

Toen voelde Kabil spijt. Hij wenste dat hij die steen nooit gegooid had. 'Wat bezielde mij?' prevelde hij. 'Wat moet ik nu doen?'

Zo zat Kabil een tijdlang met het lichaam van zijn broer op zijn schoot. Vlak voor hem scharrelden twee raven. Kabil merkte ze eerst niet op. Maar toen viel de ene raaf de andere aan. Hij krabde hem met

zijn scherpe poten en pikte hem in zijn kop, net zo lang tot het dier dood neerviel. Kabil zag dat de raaf met zijn poten en snavel begon te graven in de grond. Hij groef totdat er een kuil ontstond. De raaf pakte met zijn snavel de poot van zijn dode soortgenoot en sleepte hem naar de kuil. Nadat hij het vogellijk in het gat had geduwd, duwde hij er met zijn poten zand in, net zo lang tot de kuil bedekt was.

Kabil had er ademloos naar gekeken. Een graf, zei hij bij zichzelf. Dit moet ik doen met het lichaam van Habil. Ik moet een kuil graven in de aarde. Zo zal ik hem begraven.

TOT SLOT

'Ik ga iemand aanwijzen die namens Mij over de aarde moet heersen,' had God gezegd toen hij de mens maakte.

'Wilt U iemand de leiding geven die er een rommeltje van maakt en bloed zal vergieten?' hadden de engelen zich afgevraagd. Nu was er bloed vergoten op de aarde.

Het was voor Adam en zijn kinderen, en hun kinderen en hun kinderen de opdracht om een goede leider te zijn. Maar hoe doe je dat? Daar moesten ze zelf over nadenken. God vertelde aan bijzondere mensen, profeten, ideeën over hoe je op een goede manier kunt leven. De profeten vertelden die ideeën aan de mensen om hen heen. God liet de kinderen van Adam niet aan hun lot over. In woorden en verhalen, in de natuur en in mensen konden zij wegwijzers vinden om goed te leven.

Wij hebben de kinderen van Adam geëerd en Wij hebben hen op het land en de zee gedragen en Wij hebben met goede dingen in hun onderhoud voorzien en Wij hebben hen duidelijk gekozen boven velen die Wij geschapen hebben.

Koran 17:70

